EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Núria Tió | Actualitzat el 27/11/2017 a les 12:31

Núria Tió. Des de Califòrnia

D'AQUÃ• I D'ALLÃ€.Â Inspires, expires. Disparen, guanyes. Voles, aterres. I que rÃ pid passa tot, una vegada ja ha comenÃ§at. Semblava que no arribaria mai el dia quan l'aviÃ³ deixaria de tocar Catalunya i ja sÃ³c aquÃ-, asseguda a la furgoneta de l'equip d'atletisme d'UC Berkeley anant a entrenar en la que Ã©s l'Ãºltima temporada que viurÃ© amb el Cal (l'equip esportiu de la universitat).Â

Núria Tió, dempeus al mig, amb les altres atletes de Berkeley

Sense adonar-me'n respiro menys només de pensar-ho. Berkeley. Crec que mai un nom no l'havia notat tan carregat de sentiments i sensacions. Vaig arribar? perduda seria la paraula, però emocionada per tot el que em passaria. De fet, no era segur que hi fes tota la carrera. M'agrada molt tenir objectius que em posen a prova, però sense sentir-me obligada a assolir-los. Per tant, les meves expectatives eren simplement «treballa tant com puguis i el temps dirà si pots quedar-t'hi sent feliç». Així que, sense haver rebut gaires indicacions de com flotar pel campus, buscava on pengen els deures, no fer tard a l'entrenament, una companyia de mòbil o un coixí a Ikea.

Era un divendres a mitjans de desembre del 2014 quan en sortir de l'examen final de Geography 10 vaig poder respirar profundament sota el paraigua. I una onada d'immensa felicitat entrava dins meu. Ho havia aconseguit! Havia acabat el meu primer semestre a UC Berkeley. Constantment somiava que arribés aquest dia per saber si era capaç de seguir el seu nivell de vida. Quin fart de pencar i quina il·lusió quan veus que ha valgut la pena. Va ser un primer semestre clau, en què vaig aprendre a viure en un país on no hi havia estat mai; a utilitzar tots els tutors i hores a les oficines dels professors per assegurar que passava les classes, a adaptar-me al programa d'entrenament i a la comunicació amb els entrenadors. Però del que estic més orgullosa és que, tot i la pressió per demostrar que Berkeley era per a mi, vaig poder gaudir de l'experiència: San Francisco, postes de sol, activitats amb amics nous i l'energia que la universitat desprèn.

Estic estudiant Global Studies, una carrera difícil de resumir en poques paraules. Bàsicament et prepara per saber com utilitzar el coneixement adquirit per tal de ser un agent que pot canviar positivament problemes a nivell global que són d'importància per a tothom. Vaig triar Amèrica Llatina com a regió geogràfica i Peace and Conflicts in Economic Development com a disciplina. Però m'he adonat que a Berkeley no hi vaig venir per ser una experta en un tema en concret, sinó per créixer i saber ben bé què hi faig aquí. Després d'aquests anys sento que no tinc por de res ni de ningú i aniria a qualsevol racó del món si hi trobés alguna cosa apassionant per fer. Aquest sentiment de llibertat i valentia no el canviaria per res. I tot això va ser possible gràcies a la beca que el Tony Sandoval, entrenador i "head coach" de Cal Track and Field,va donar-me en veure els meus resultats com a corredora de mig fons i cros a Espanya. Aconseguir-la no va ser gens fàcil, però cap de les altres opcions m'atreien tant com anar a Berkeley i aconseguir-ho. Diria que és el meu èxit més important. Sincerament, els resultats en les curses no han estat bons i és per això que l'any que ve segurament tornaré a casa per conquistar el desig de ser una gran atleta. No em penedeixo de res. Si abans de venir algú m'hagués explicat el que passaria, seguiria llançant-me a l'aventura, perquè he après molt més que si tot hagués estat fàcil i planer.

Núria Tió Peig és corredora de fons i estudia a la Universitat de Berkeley (Califòrnia)

Núria Tió, de taronja, entrenant amb les seves companyes